

Kommunal regnskapsstandard nr. 4 – (KRS)

Vedlegg til KRS nr. 4 (oppdatert) Avgrensningen mellom driftsregnskapet og investeringsregnskapet, vedtatt av styret i Foreningen GKRS 29.04.2021

VEDLEGG: VEILEDNING TIL ANVENDELSE AV KRS nr. 4

Avsnittsnummereringen nedenfor henviser til tilsvarende avsnitt i standarden.

3.1 Definisjoner

Standarden definerer enkelte sentrale begreper som er anvendt i standarden. Med mindre noe annet fremgår, skal disse begrepene og andre begreper som er benyttet i standarden forstås på samme måte som tilsvarende begrep benyttet i andre kommunale regnskapsstandarder.

Immaterielle eiendeler er definert som rettigheter (konsesjoner o.l.) som kan ha fremtidige fordeler. Begrepet har samme innhold i denne standarden som i KRS nr. 1 Klassifisering av anleggsmidler, omløpsmidler, langsiktig og kortsiktig gjeld. Det presiseres at det er kjøpte rettigheter (konsesjoner o.l.) som kan klassifiseres som immaterielle eiendeler. Egenutviklede rettigheter kan følgelig ikke klassifiseres som immaterielle eiendeler. Rettigheter til kjøpt eller tilvirket programvare regnes som varige driftsmidler.

Med utnyttbar levetid forstås den forventede brukstiden til et varig driftsmiddel. Varige driftsmidler med begrenset utnyttbar levetid skal etter budsjett- og regnskapsforskriften § 3-4 avskrives over den utnyttbare levetiden til anleggsmidlet. Utnyttbar levetid forstås på samme måte i denne standarden som i budsjett- og regnskapsforskriften.

3.2 Investering i varige driftsmidler

Aktivisering av investeringsutgifter (nr. 1)

Utgifter som regnskapsføres i investeringsregnskapet, skal som hovedregel også aktiveres som anleggsmidler i balanseregnskapet. Dette vil være utgifter som inngår i anleggsmidlets anskaffelseskost etter KRS nr. 2 Anskaffelseskost og opptakskost for balanseposter.

Investeringsutgifter hvor kommunen ikke blir reell eier eller reell medeier av anleggsmidlet skal ikke aktiveres. Dette gjelder investeringstilskudd som føres i investeringsregnskapet etter standardens punkt 3.2 nr. 10 og investeringer i varige faste installasjoner på annenmanns grunn etter punkt 3.2 nr. 11.

Vesentlig verdi (nr. 5)

Med vesentlig verdi forstås en anskaffelseskost på kr. 100 000 eller mer. Anskaffelseskost skal forstås på samme måte i KRS nr. 4 som i KRS nr. 2. Det innebærer blant annet at vesentlighetsgrensen på kr. 100 000 er inklusive kompensasjonsberettiget merverdiavgift, men eksklusive fradragsberettiget merverdiavgift, jf. KRS nr. 2 pkt. 3.1 nr. 2.

Dersom to eller flere kommuner i fellesskap gjennomfører en investering, hvor hver av kommunene vil bli reelle (med-)eiere av driftsmidlet, vil kommunene ha hver sin vesentlighetsgrense. Dvs. at grensen på 100 000 vurderes for den enkelte kommunes andel av investeringsutgiftene.

Fellesanskaffelser (nr. 6)

Låneadgangen i kommuneloven § 14-15 første ledd til investeringer i varige driftsmidler er ment å omfatte alle typer fast eiendom, tekniske og fysiske anlegg, inventar, utstyr, transportmidler og maskiner mv. Som fast eiendom regnes også tomter. Som bygninger regnes også andelsboliger og aksjeboliger. Begrepet varige driftsmidler omfatter ikke driftsmidler med lav anskaffelseskost og kort levetid som etter god kommunal regnskapsskikk ikke klassifiseres som varige driftsmidler. (Prop 46 L (2017-2018)). Dette må forstås dit hen at det er et vesentlighetskrav til låneformålet. Loven hindrer derfor at det kan tas opp lån for å finansiere mindre innkjøp (bare det er mange nok av dem). Samme forståelse ligger til grunn for avgrensningen av hva som kan være en investering etter denne standarden.

I noen tilfeller er det likevel slik at en investering består av flere, gjerne likeartede, eiendeler som hver for seg ikke kan anses som vesentlige, men hvor det likevel er naturlig å anskaffe alle eiendelene samlet.

Standarden åpner for at slike fellesanskaffelser kan anses som én investering dersom de enkelte eiendelene inngår i et samlet system med samme bruksformål. Med det forstås at anskaffelsen må bestå av alle (eller det alt vesentlige av) eiendelene som anskaffes for at bruksformålet skal kunne tilfredsstilles.

Videre kan hver enkelt eiendel som anskaffes ikke være ubetydelig. Standarden setter ingen bestemt grense for hva som regnes som ubetydelig. Det må vurderes konkret hva som vil være ubetydelig for den enkelte kommune. Eksemplene nedenfor på hva som ikke kan utgjøre en fellesanskaffelse, kan være en indikator på hva som må forstås som ubetydelig i denne sammenhengen.

Standarden presiserer videre at unntaket for individuell vurdering gjelder for vesentlighetskriteriet. Hver enkelt eiendel må derfor uansett ha en økonomisk levetid på 3 år eller mer.

Eksempler på hva som kan utgjøre en fellesanskaffelse

- Utskifting av alle stoler i en kinosal

- Installering av felles brannvarslingssystem eller inneklimatesting for flere bygninger
- Sykehjemssenger til en sykehjemsavdeling eller et helt sykehjem
- Samlet utskifting av vesentlige deler av PC-ene

Eksempler på hva som normalt ikke kan utgjøre en fellesanskaffelse

- Anskaffelse av PC-er som fordeles ut til ulike brukere/avdelinger ved behov for utskifting av enkelt PC-er
- Trygghetsalarmer
- Bøker

Eiendeler som anskaffes i forbindelse med nybygging eller påkostninger (nr. 7)

Eiendeler som anskaffes i forbindelse med nybygging eller påkostninger på en eksisterende eiendel, vurderes som en del av de totale utgiftene til den samlede investeringen. Det innebærer at mindre inventar og utstyr som har naturlig sammenheng med en investering ikke skilles ut som en egen anskaffelse. Dette gjelder selv om utgiftene hadde blitt klassifisert som driftsutgifter dersom disse eiendelene hadde blitt anskaffet for seg.

Tilskudd til andres investeringer (nr. 10)

Tilskudd til andre juridiske enheters investeringer klassifiseres som hovedregel som driftsutgifter. Med andre juridiske enheter forstås bl.a. interkommunale selskaper, aksjeselskaper, stiftelser mv. Dette gjelder også selskaper hvor kommunen er eneste eier.

Kommunale foretak er en del av kommunen som rettssubjekt og regnes derfor ikke som annen juridisk enhet. Overføringer fra kommunen til finansiering av investeringer i KF, kan derfor regnskapsføres i kommunens investeringsregnskap. Det vises for øvrig til KRS nr. 10.

Tilskudd til andres investeringer som kommunen kan lånefinansiere kan likevel klassifiseres som investeringsutgift. Dette gjelder tilskudd til investeringer i varige driftsmidler som eies av en annen kommune eller et selskap hvor kommuner har bestemmende innflytelse, på et område hvor kommunene har et lovpålagt ansvar, jf. kommuneloven § 14-16 første og andre ledd. Videre gjelder dette tilskudd til investeringer i kirkebygg og gravplasser, jf. trossamfunnsloven § 14 og gravplassloven § 3. Slike tilskudd føres i investeringsregnskapet hvis de finansieres av inntekter i investeringsregnskapet, jf. budsjett- og regnskapsforskriften § 2-4. Finansieres slike tilskudd av inntekter i driftsregnskapet, herunder disposisjonsfond, skal tilskuddene føres i driftsregnskapet.

Investeringer i varige faste installasjoner (nr. 11)

Standarden åpner for at en kommunes utgifter til investeringer i varige faste installasjoner, hvor verken kommunen eller andre kan anses som reell eier av

anlegget, under visse forutsetninger kan regnskapsføres i investeringsregnskapet. Det typiske eksempelet på dette er kommunal andel (distriktsandel) til finansiering av flomsikringstiltak i regi av NVE.

Slike faste installasjoner skiller seg fra andre anlegg ved at råderetten til anlegget er bundet både for grunneiere og andre i den forstand at en ikke kan selge eller endre bruk av anleggene på samme måte som for eksempel en bygning eller andre formuesgjenstander. Det vil likevel være slik at den som har et lovpålagt ansvar for å ivareta infrastruktur, også må anses å være reelle eiere av infrastrukturen. F.eks. er kommunen reell eier av det kommunale veinettet og fylkeskommunen er reell eier av fylkesveiene.

Tiltak knyttet til slike faste installasjoner vil generelt ivareta fellesskapets interesser, mer enn grunneiers egne interesser. Ofte vil tiltakene også bidra til å sikre kommunal infrastruktur. Siden verken grunneier eller andre kan anses som reell eier av anlegget, vil slike tiltak ikke ha karakter av å være tilskudd til andres investeringer eller formue.

Standarden åpner ikke generelt for å regnskapsføre distriktsandeler eller sikringstiltak i investeringsregnskapet. Sikringstiltak som ikke sikrer fellesinteresser, men primært private eiendommer og enkelte private interesser, må som regel anses som tilskudd til andres investeringer og regnskapsføres i driftsregnskapet etter KRS nr. 4 punkt 3.2 nr. 10.

Dette punktet i standarden er basert på uttalelser fra departementet til Overhalla kommune av 24.04.2007¹ og Grong kommune av 18.06.2009.

Investeringer i leide driftsmidler (nr. 12)

Varighetskriteriet i punkt 3.2 nr. 4 tilsier at investeringer kommunen foretar i leide driftsmidler, må ha en levetid på minst 3 år. Dette tilsier at leiekontrakten må ha en gjenværende løpetid på minst 3 år. Ved vurdering av gjenværende løpetid tas også hensyn til den periode leietaker har rett, men ikke plikt til å fortsette leieforholdet utover minimumsperioden, dersom det er rimelig sikkert at leietaker vil benytte seg av denne retten.

3.3 Avgrensning mellom påkostning og vedlikehold

Forholdet til NS 3454 «Livssyklus kostnader for byggverk»

NS 3454 «Livssyklus kostnader for byggverk» omfatter kalkulasjonsmetodikk og kostnadsoppstilling for kalkulasjon av livssyklus kostnader for byggverk og bygningsdeler. Standarden definerer kostnadsposter og klargjør forholdet og

¹ Se www.regjeringen.no/globalassets/upload/krd/vedlegg/komm/kommunejuss/h_02_09/07_222.pdf

sammenhengen mellom disse. Livssykluskostnadene omfatter alle kostnader som påløper ved oppføring, bruk og avhending av en bygningsdel eller et byggverk.

KRS nr. 4 har ingen eksplisitt kobling til NS 3454. Det er fordi formålet med NS 3454 er et annet enn formålet med KRS nr. 4, som skal klargjøre hvilke utgifter som skal regnskapsføres i hhv. drifts- og investeringsregnskapet.

Kostnadsdefinisjonene og -grupperingene i NS 3454 kan likevel brukes som et utgangspunkt for å trekke skillet mellom drifts- og investeringsregnskapet.

Påkostning (nr. 1 og 2)

Utgifter til påkostninger på eksisterende varige driftsmidler er av varig og vesentlig verdi, og regnes som investeringer etter standardens punkt 3.2 nr. 2. Påkostninger skal regnskapsføres i investeringsregnskapet og aktiveres i balansen. Vedlikehold av eksisterende varige driftsmidler er derimot å anse som løpende utgifter som skal regnskapsføres i driftsregnskapet.

Mange kommuner har vedlikeholdsetterslep på deler av sine varige driftsmidler. Større rehabiliteringer er ofte nødvendig for å forhindre at eksempelvis et bygg ikke kan brukes lenger. I slike tilfeller kan det være krevende å skille mellom påkostning og vedlikehold og det vil ofte være nødvendig å anvende skjønn i vurderingen.

Avskrivning av påkostninger (nr. 3)

Standarden legger til grunn at avskrivningene av eksisterende varige driftsmidler som er gjenstand for påkostning fortsetter uendret, uavhengig av påkostningen. Det innebærer at avskrivningene på bokført verdi på et varig driftsmiddel fullføres over gjenstående avskrivningstid, selv om påkostningen innebærer at den utnyttbare levetiden på driftsmidlet øker.

Selve påkostningen avskrives over påkostningens utnyttbare levetid, men ikke lenger enn de avskrivningstidene som følger av budsjett- og regnskapsforskriften § 3-4 første ledd. Dette forutsetter at den utnyttbare levetiden til det samlede varige driftsmidlet etter påkostningen minst er like lang.

Øker ikke det varige driftsmidlets samlede utnyttbare levetid, avkortes avskrivningstiden på påkostningen tilsvarende. En påkostning som kan ha en selvstendig funksjon uavhengig av det samlede driftsmidlets gjenværende levetid, skal derimot avskrives etter hovedregelen i budsjett- og regnskapsforskriften § 3-4.

Dette kan illustreres med noen eksempler:

Eksempel	Avskrivning av eksisterende driftsmiddel	Avskrivning av påkostningen
Rehabilitering av barnehage som innebærer at utnyttbar levetid øker med 20 år. Gjenværende avskrivningstid er 5 år.	Avskrivninger av den eksisterende barnehagen fortsetter over gjenstående 5 årsperiode.	Påkostningen avskrives over barnehagens økte utnyttbare levetid på 20 år, da denne er kortere enn maksimal avskrivningstid for barnehagelokaler på 40 år.
Innsetting av ny motor i bilferge som antas å ha en utnyttbar levetid på 25 år. Gjenværende avskrivningstid på ferger er 15 år.	Avskrivninger av ferger fortsetter over gjenstående 15 årsperiode.	Utnyttbar levetid er her lengre enn maksimal avskrivningstid for ferger på 20 år. Motoren avskrives derfor over 20 år.
Påbygging av vindfang på et lagerbygg. Lagerbygget anses å ha en gjenværende utnyttbar levetid på 5 år, som også tilsvarer gjenværende avskrivningstid.	Avskrivninger på lagerbygget fortsetter over gjenstående 5 årsperiode.	Vindfanget har her ingen selvstendig funksjon og avskrives over den gjenværende utnyttbare levetiden til lagerbygget på 5 år.
Påbygging av en klasseromsfløy på en skole som forventes revet innen 10 år. Den nye fløyen forventes å kunne anvendes etter at den gamle skolen er revet.	Avskrives over det korteste av gjenværende avskrivningstid eller forventet gjenstående utnyttbar levetid på 10 år.	Den nye klasseromsfløyen har en selvstendig funksjon, uavhengig av den gamle skolen, og avskrives over det korteste av forventet utnyttbar levetid og maksimal avskrivningstid for skolebygg på 40 år.

Påkostning kan innebære behov for nedskrivning av bokført verdi på det opprinnelige varige driftsmidlet, for eksempel dersom påkostningen innebærer at deler av det opprinnelige driftsmidlet rives. Nedskrivning vurderes og gjennomføres i samsvar med KRS nr. 9 Nedskrivning av anleggsmidler. Avskrivningene på den delen av det opprinnelige driftsmidlet som ikke er revet, skal ta hensyn til eventuell nedskrivning.

3.3.1 Påkostning

Med påkostning forstås utgifter til tiltak som fører et varig driftsmiddel til en annen stand, eller bedre standard enn det var i da det opprinnelig ble anskaffet av

kommunen. I de fleste tilfeller vil det si utgifter som øker driftsmidlets bruksverdi, dvs. at driftsmidlets evne eller kapasitet til å produsere de tiltenkte tjenester øker. I noen tilfeller kan imidlertid tiltak som ikke øker driftsmidlets bruksverdi anses som en investering, dersom tiltaket i stedet øker salgsverdien. Dette kan f.eks. være tilfelle ved opprusting av bygg eller opprydding av tomter som vurderes solgt.

Noen eksempler på tiltak som kan anses som påkostning.

- Det blir foretatt ombygging eller påbygging.
- Det blir byttet til bygningsdeler med en vesentlig høyere standard (utover samme relative standard).
- Det blir installert ventilasjonsanlegg i en bygning som fra før har naturlig ventilasjon.
- Rehabilitering av et sykehjem bygd for 30 år siden, som omfatter at et eller flere rom får bygd inn eget bad, ventilasjon og varslingsanlegg skiftes ut, vegger og gulv fornyes, utvendig fasade moderniseres/skiftes ut, nytt inngangsparti lages og/eller nytt vaktrom bygges mv.
- Rehabilitering av en kommunal vei, som i tillegg til reasfaltering også innebærer at f.eks. bærelaget styrkes, veibredden økes eller kurver rettes ut e.l.
- Planmessig rehabilitering/utskiftning av ledningsnett for vann- og avløp, hvor ledningsnett etter fullført rehabilitering fremstår som helhetlig nytt.

Vurderingen av hvorvidt det er påkostning eller vedlikehold foretas på tiltaksnivå. Det vil si at det ved gjennomføring av et tiltak som regnes som påkostning, skal alle utgiftene til dette tiltaket regnes som påkostning. Det er ikke nødvendig å trekke ut et implisitt vedlikehold. Hvert enkelt tiltak skal vurderes for seg. Dersom det f.eks. i forbindelse ombygging av deler av en skole også males vegger i skolens gymsal, vil malingen være et eget tiltak som regnes som vedlikehold.

Bevaringsverdige bygninger

Kommuner og andre som avlegger regnskap etter god kommunal regnskapsskikk, f.eks. kirkelig fellesråd, har ofte ansvar for bevaringsverdige bygninger. Tiltak på slike bygninger gjøres ikke for å heve standarden, men for å bevare eiendelen mest mulig i opprinnelig stand. Standardheving som kriterie for å klassifisere et tiltak som påkostning, vil i slike tilfeller ikke være relevant. Utgifter som påløper for å sette bygningen i stand for å kunne bevares, vil kunne anses som påkostning, forutsatt at det gjøres større helhetlige tiltak, f.eks. rehabilitering. Det må likevel gjøres en avgrensning mot utgifter som har karakter av løpende vedlikehold.

3.3.2 Vedlikehold

Med vedlikehold forstås utgifter for å holde et varig driftsmiddel i samme standard tilsvarende som det var på opprinnelig anskaffelsestidspunkt, slik at det varige driftsmidlet kan brukes til sitt tiltenkte formål innenfor dets forventede utnyttbare levetid.

Noen eksempler på tiltak som normalt vil være vedlikehold.

- Utskifting av vinduer som hadde normal standard når de ble satt inn med vinduer med normal standard i dag (innenfor samme relative standard)
- Bygninger males/beises
- Bytte av ytterkledning
- Taktekking blir skiftet ut
- Komponenter i ventilasjonsanlegg blir skiftet ut
- Biler repareres
- Fastmontert utstyr som lysarmatur, ovner, sanitærutstyr mv. i en bygning skiftes ut
- Reasfaltering av en tidligere asfaltert vei

4.2 Salg av finansielle anleggsmidler

Inntekt ved salg av finansielle anleggsmidler skal som hovedregel inntektsføres i investeringsregnskapet.

En andel av inntektene fra salg av aksjer som er klassifisert som finansielle anleggsmidler, skal likevel regnes som løpende inntekter, jf. kommuneloven § 14-9 fjerde ledd.

Driftsinntekten skal tilsvare den delen av salgsinntekten som gjenspeiler (ikke utdelte) resultater som er opptjent i selskapet i kommunens eiertid jf. budsjett- og regnskapsforskriften § 2-9 andre ledd. Dette er verdier som ved en videreføring av eierskapet til aksjene kunne blitt utdelt og inntektsført i driftsregnskapet etter § 2-8 første ledd. Utdelt utbytte i salgsåret skal trekkes fra, dersom dette inngår i beregningen etter andre ledd og inntektsføres i driftsregnskapet, jf. § 2-9 tredje ledd.

Unntaket gjelder bare hvis kommuner eller fylkeskommuner har bestemmende innflytelse i selskapet, dvs. at kommunen alene, eller sammen med andre kommuner eller fylkeskommuner, har bestemmende innflytelse over utbyttebeslutningen i selskapet. Med bestemmende innflytelse forstås alminnelig flertall på generalforsamlingen, med mindre selskapets vedtekter har fastsatt andre flertallskrav for utbyttebeslutningen.

Standarden legger videre til grunn at tilleggsvederlag ved fusjon eller fisjon, jf. aksjeloven §§ 13-2 og 14-2, skal håndteres på samme måte som salg av aksjer. Dette forutsetter at tilleggsvederlaget innebærer at kommunens eierandel i overdragende selskap reduseres.

4.3 Utdeling fra selskaper

Det følger av budsjett- og regnskapsforskriften § 2-8 at utdeling av resultater som er opptjent i selskapet i løpet av kommunens eller fylkeskommunens eiertid, regnes som løpende inntekter, mens utdeling av innskutt kapital eller verdier som kommunen har betalt vederlag for, føres i investeringsregnskapet.

Den selskapsrettslige formen på utdelingen skal ikke være avgjørende for om inntekten skal føres i drift eller investering. Det er det reelle innholdet i midlene som deles ut som er avgjørende for om inntekten skal regnes som opptjente resultater i kommunens eiertid, eller som utdeling av innskutt kapital, eller som utdeling av verdier som kommunen eller fylkeskommunen har betalt vederlag for.

Med selskaper forstås aksjeselskaper, samvirkeforetak, interkommunale selskaper o.l. hvor kommunens eierandeler er klassifisert som finansielle anleggsmidler i kommunens balanseregnskap i samsvar med KRS nr. 1 punkt 3.3. Den videre drøftelsen her gjelder utdeling fra aksjeselskaper, men prinsippene gjelder tilsvarende for utdeling fra andre typer selskaper.

Utdeling fra aksjeselskaper

Utdeling fra aksjeselskaper kan i henhold til aksjeloven (asl) § 3-6 skje i form av utbytte (jf. asl § 8-1), kapitalnedsetting (jf. asl kap. 12), tilleggsvederlag ved fusjon eller fisjon eller ved oppløsning av selskapet. Her drøftes utdelinger i form av utbytte og kapitalnedsetting.

Utdeling fra aksjeselskaper i form av kapitalnedsettelse eller utbytte etter aksjelovens bestemmelser kan regnskapsmessig være utdeling av opptjente resultater i kommunens eiertid, utdeling av innskutt kapital eller utdeling av verdier som kommunen har betalt vederlag for. Slike inntekter kan være både driftsinntekter og investeringsinntekter for kommunen, uavhengig av den selskapsrettslige formen på utdelingen, dvs. hvilken hjemmel i aksjeloven utdelingen er gitt med bakgrunn i. Det er det reelle innholdet i inntekten for kommunen som investor som er avgjørende. Den selskapsrettslige formen kan imidlertid gi indikasjoner om hvorvidt utdelingen representerer avkastning eller tilbakebetaling av innskutt kapital. Det avgjørende er om utdelingen representerer resultater som er opptjent i selskapet i løpet av kommunens eiertid. I tilfelle inntektsføres utdelingen i kommunens driftsregnskap. I motsatt fall skal utdelingen inntektsføres i investeringsregnskapet.

Utdeling av resultater

Utdelinger av midler fra aksjeselskaper skal regnes som en løpende inntekt, og dermed inntektsføres i driftsregnskapet, hvis utdelingen representerer resultater i selskapet som er opptjent i kommunens eiertid. Bestemmelsen i budsjett og regnskapsforskriften § 2-8 forstås slik at det samme gjelder selv om beløpet som deles ut er vesentlig og/eller ikke regelmessig.

Utdeling av resultater opptjent før kommunens eiertid representerer imidlertid verdier som kommunen har ytet vederlag for ved kjøpet av aksjene, dvs. kommunens investering, og regnskapsføres som tilbakebetaling av kapital.

Utdeling av egenkapital som selskapet har tjent opp selv i kommunens eiertid, og som er benyttet til en forhøyelse av aksjekapitalen (fondsemisjon), og slik aksjekapital senere er ført tilbake til opptjente egenkapital, skal utdeling av slike midler regnes som utdeling av resultater. Dette gjelder selv om aksjeposten i

kommunens balanseregnskap må skrives ned etter utdelingen. Hvis utdelingen er resultater som selskapet har opptjent før kommunens, føres utdelingen i investering.

Tilbakebetaling av innskutt kapital

Tilbakebetaling av innskutt kapital i et selskap skal inntektsføres i investeringsregnskapet. Utdeling av verdier som kommunen har ytet vederlag for ved kjøpet av aksjene vil reelt sett være tilbakebetaling av innskutt kapital. Med innskutt kapital forstås den egenkapitalen som eierne har skutt inn i selskapet ved stiftelse eller ved senere kapitalforhøyelse (emisjon). Dette gjelder uavhengig av om kapitalen som deles ut, er skutt inn av kommunen selv (tilbakebetaling) eller av andre eiere.

Dersom bokført verdi på aksjeposten må nedskrives etter utdelingen, representerer utdelingen i realiteten tilbakebetaling av innskutt kapital. Slik nedskrivning vil være nødvendig dersom virkelig verdi på aksjene etter utdelingen er lavere enn bokført verdi. Virkelig verdi vurderes i samsvar med KRS nr. 9 «Nedskrivning av anleggsmidler» punkt 3.4 nr. 10.

Også i tilfeller hvor virkelig verdi på aksjene etter utdelingen ikke er lavere enn bokført verdi, kan realitetene tilsi at det er snakk om tilbakebetaling av innskutt kapital. Dette kan for eksempel være tilfelle dersom kommunen har deltatt i en rettet emisjon i selskapet hvor kommunen har fått aksjene rimeligere enn de reelle verdiene i selskapet skulle tilsi, hvorpå hele eller deler av emisjonsbeløpet deles ut igjen til aksjonærene etter en kapitalnedsettelse.

Videre vil utdelinger som følge av hendelser som har likhetstrekk med salg av aksjer være å regne som tilbakebetaling av innskutt kapital. F.eks. vil utdelinger fra et selskap som skyldes nedsettelse av egenkapitalen etter en rettet emisjon hvor kommunen ikke var deltaker, innebære at kommunens eierandel i selskapet reduseres.